

lande, hvis man finder dette ønskeligt. Inden for fællesmarkedet vil gensidighed være til stede efter landenes gennemførelse af skadesforsikringsdirektivet.

Direktivet indeholder nærmere regler om udstedelse af koncessioner til generalagenturer og regler om forelæggelse af en driftsplan for tilsynsmyndigheden. Tilsvarende bestemmelser findes ikke i den gældende lovgivning og foreslås optaget i kapitel XX.

4. Selskaber, der driver bygningsbrandforsikring.

Ifølge § 2 i lov om forsikringsvirksomhed finder loven ikke anvendelse på de under justitsministeriets tilsyn hørende bygningsbrandforsikrings-selskaber. For disse selskaber gælder en række specielle love, henholdsvis for bygninger i København, i købstæderne og på landet. Som følge af kommunalreformen bortfaldt imidlertid grundlaget for denne opdeling, og ved lov af 4. februar 1970 ophævedes de stedlige begrænsninger, der var en følge af disse love.

Skadesforsikringsdirektivet omfatter hovedparten af de omhandlede bygningsbrandforsikrings-selskaber.

Direktivet kunne gennemføres for disse selskaber ved at opretholde de gældende særlove og foretage de nødvendige ændringer heri. Dette ville imidlertid bl.a. medføre, at selskaber, der ønsker at tegne brandforsikring for såvel bygninger som løsøre, skulle have godkendelse, dels fra justitsministeriet, dels fra forsikringsrådet. I så fald skulle tilsynet med selskaberne udøves af de to myndigheder i forening. En dobbelt kompetence for justitsministeriet og forsikringsrådet ville uundgåeligt føre til betydelige praktiske vanskeligheder. Dette vil hurtigt kunne blive særlig aktuelt, idet man må forvente, at en del skadesforsikrings-selskaber vil være interesseret i at kunne tegne bygningsbrandforsikring, bl.a. som led i selskabernes samlede „pakkeforsikringer“ ved parcelhuse og lign. Endvidere kan det ikke forventes, at bygningsbrandforsikrings-selskaberne i fremtiden vil begrænse virksomheden til deres nuværende område. Det samarbejde mellem EF-landenes tilsynsmyndigheder, som fastsættes i direktivet, jfr. nedenfor under 6, vil også kun kunne gennemføres med betydelige vanskeligheder, hvis der er to forsikrings-tilsyn.

Man har derfor fundet det mest hensigtsmæssigt ved lovforslaget at lade bygningsbrandforsikring omfatte af lov om forsikringsvirksomhed, således at tilsynet med bygningsbrandforsikrings-selskaberne kun udøves af forsikringsrådet.

Som ovenfor nævnt omfatter direktivet ikke samtlige bestående bygningsbrandforsikrings-selska-

ber, idet gensidige selskaber, hvis årlige præmieindtægt for tiden ikke overstiger 7,5 mio. kr., falder udenfor. Af hensyn til realkreditte har man dog fundet det rigtigst, at der for alle selskaber, der tegner bygningsbrandforsikring, kommer til at gælde samme regler.

Der er på en række punkter foreslået ændringer i forhold til den gældende bygningsbrandforsikrings-lovgivning. Herom henvises til bemærkningerne til det nye kapitel XIXa.

5. Limiterede selskaber.

Af § 4 i lov om forsikringsvirksomhed følger, at forsikringsvirksomhed som hovedregel kun må drives af aktieselskaber og gensidige selskaber. Virksomheder, der har en afvigende selskabsform, og som var registreret før ikrafttrædelsen af den gældende lov, kunne dog fortsætte i uforandret skikkelse. Der er tale om to såkaldt „limiterede“ selskaber, hvis kapital består af et antal andele, med hvilke deltagerne hæfter ubegrænset, men pro rata for selskabets forpligtelser.

Efter vedtagelsen af skadesforsikringsdirektivet vil forsikringsvirksomhed imidlertid kun kunne drives af aktieselskaber eller gensidige selskaber. Den pågældende regel har virkning senest fra den 1. august 1976, og fra denne dato må de nævnte to selskaber have ændret deres struktur til aktieselskaber eller gensidige selskaber. Lovforslaget indeholder bestemmelser, som skal lette denne om-dannelse.

6. Samarbejde mellem tilsynsmyndighederne.

I direktivet er der på forskellige områder pålagt tilsynsmyndighederne et snævert samarbejde. Det gælder f.eks. vedrørende tilsynet med et selskabs samlede solvens, jfr. lovforslagets § 1, nr. 17 (§ 25), hvorefter tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område selskabets hovedsæde findes, skal efterprøve dets solvens ikke blot for så vidt angår den virksomhed, der udøves i hjemlandet, men også for så vidt angår den virksomhed, der udøves i andre medlemsstater. Endvidere foreskrives samarbejde om opgørelse af de tekniske reserver i de lande, hvori der drives virksomhed, samt samarbejde i de tilfælde, hvor et selskab, der virker i flere medlemslande, kommer i en vanskelig finansiel situation. Det samme gælder i tilfælde af overdragelse af forsikringsbestand, hvor flere medlemslande er impliceret. Endelig er det i direktivet mere generelt pålagt de kompetente tilsynsmyndigheder indbyrdes at udveksle de dokumenter og oplysninger, der er tjenlige til udøvelse af tilsynet. Bestemmelser om dette